

РЕШЕНИЕ

№ 25072

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав,** в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11326** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на А. А. М., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, срещу Заповед рег. № 8177ПАМ-68 от 01.11.2024 г. на началник ГПУ С. към РДГП Аерогари на ГДГП-МВР, която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона, липса на мотиви и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят твърди, че има постоянен адрес в [населено място], семейство с четири малолетни деца и работа по трудово правоотношение, поради което не би се отклонил от изпълнението на ПАМ „връщане в страната на произход“. Счита мярката за непропорционална, тъй като сериозно засяга финансовото състояние на семейството му и интересите на малолетните деца. По повод задържането му на Аерогара С. сочи, че е ползвал редовен платен годишен отпуск за планирано посещение на Италия със семейството си с цел туризъм, а не с цел напускане на държавата членка на ЕС по местопребиваване. Претендира за отмяна на заповедта.

Ответникът началник ГПУ С. към РДГП Аерогари на ГДГП-МВР оспорва жалбата, чрез юрк. К.. Поддържа законосъобразност на оспорения акт, засягащ чужд гражданин

с отнет хуманитарен статут, който без законово основание се е опитал да напусне страната ни., като отиде в друга държава членка на Ш. пространство. Сочи, че при наличие на решение на ДАБ за отнемане на хуманитарния статут, органите на гранична полиция действат при обвързана компетентност. Намира семейното и финансово положение на чуждия гражданин за ирелевантни към спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от предложение рег. №8177р-28566 от 01.11.2024 г. на началник група 03 в ГПУ С., че на 01.11.2024 г., около 12:45 часа, на ГКПП Аерогара С., при извършване на компенсиращи мерки в зона „Шенген“ – контрол на пътници в салон „Заминаване“, е извършена полицейска операция на гражданин на С. А. А. М., [дата на раждане] , при която лицето представило бордна карта за полет FR5037 по маршрут С. – К., карта на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК], издадена на 12.05.2023 г. от Република България и удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК], издадено на 12.05.2023 г. от Република България. Чрез експертна справка № 1237 от 01.11.2024 г. било установено, че удостоверението за пътуване зад граница е истински документ и приносителят му е идентичен със снимката на лицето в документа.

След направена справка в системи АИС-БДС и АИС-ЕРЧ било установено, че чуждият гражданин А. А. М., [дата на раждане] , е с отнет хуманитарен статут в страната, считано от 19.06.2024 г.

След справка в система АИС-ИД било установено, че удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК], издадено на 12.05.2023 г. протича по:

Кат. „N“ – причина: документ за пътуване, обявен за недействителен от издаващия орган; сист. №[ЕИК], дата на залагане 02.07.2024 г., мярка към обекта: изземване и установяване самоличността на притежателя на документа, служба инициатор – ДБДС. Сигналът е разпространен в ШИС с № BG 0000005832679 0000 05.

Карта на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК], издадена на 12.05.2023 г. протича по:

Кат. „N“ – причина: документ за пътуване, обявен за недействителен от издаващия орган; сист. №[ЕИК], дата на залагане 02.07.2024 г., мярка към обекта: изземване и установяване самоличността на притежателя на документа, служба инициатор – ДБДС. Сигналът е разпространен в ШИС с № BG 0000005832678 0000 05.

Документите били иззети с протокол за изземване рег. № 817700-3390 от 01.11.2024 г. С цел да се предотвратят нови нарушения е направено предложение за налагане на следните принудителни административни мерки (ПАМ): на основание чл.41, т.4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход С.“ и на основание чл.95 от ЗМВР, вр. чл.44, ал.1, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ и организиране извеждането на чужденеца от Република България, същият да бъде настанен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

Издадена е оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 8177ПАМ-68 от 01.11.2024 г. на началник ГПУ С. към РДГП Аерогари на ГДПП-МВР, която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ чуждият гражданин е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. Заповедта е мотивирана със съществуващи пречки по изпълнение на Заповед рег. № 8177ПАМ-67 от 01.11.2024 г. за наложена ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ и мотивите на предложението рег. №8177р-28566 от

01.11.2024 г. на началник група 03 в ГПУ С..

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 01.11.2024 г. Жалбата срещу нея, постъпила директно в АССГ на 14.11.2024 г., е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът установи, че заповедта е издадена от компетентен административен орган предвид уредената в разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ възможност за делегиране на правомощия. Със Заповед № 4064з-1022 от 26.09.2019 г. директорът на РДГП Аерогари е оправомощил длъжностни лица от дирекцията, сред които и началникът на ГПУ С. да налагат ПАМ по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ. Издателят на заповедта главен инспектор Д. К., назначен на длъжност заместник началник на ГПУ С., е посочен като заместник на началника на ГПУ С. за периода от 01.11.2024 г. до 04.11.2024 г., включително, със Заповед № 4064з-1126 от 31.10.2024 г. на директора на РДГП Аерогари, поради което съдът приема, че на 01.11.2024г. същият е издал заповедта в качеството си на началник на ГПУ С., по заместване (Заповед № 4064з-1126 от 31.10.2024 г.) и при делегирани правомощия с т.2 на Заповед № 4064з-1022 от 26.09.2019 г.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Като фактическо основание за налагане на мярката са посочени съществуващи пречки по изпълнение на Заповед рег. № 8177ПАМ-67 от 01.11.2024 г. за наложена ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ. Мотивите на оспорената заповед следва да се считат за допълнени с мотивите на предложение рег. №8177р-28566 от 01.11.2024 г. предвид Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. С това са изпълнени изискванията на чл.44, ал.10 ЗЧРБ – оспореният акт да съдържа посочване на необходимостта и законовото основание за принудително настаняване в СДВНЧ, поради което не е налице отменителното основание по чл.146, т.2 АПК.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Чужденецът своевременно е организирал съдебното оспорване на акта, поради което не е бил препятстван при упражняване на правото си на защита срещу него.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Според чл.44, ал.8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на

трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Съгласно пар.16 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

Съдът приема, че в случая не са изпълнени предпоставките на чл.44, ал.6 ЗЧРБ и чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като по отношение на А. А. М. не се доказва, че същият възпрепятства изпълнението на заповедта по чл.44, ал.1 ЗЧРБ или по отношение на него е налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, [т. 2 и 3](#)" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявления от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

По отношение на А. А. М. не са налице конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване по смисъла на легалното определение. Същият пребивава в България със съпругата си Рокан А. Х. и родените от брака четири малолетни деца. Предвид предоставения му хуманитарен статут по ЗУБ същия е имал постоянен адрес в [населено място] въз основа на сключен договор за наем от 05.03.2024 г. със срок от една година, както и трудови доходи. Липсват данни за наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето или същото да се е отклонило от вече наложена му ПАМ. Не са наведени твърдения, че чуждият гражданин се е укривал или не е спазвал други мерки по ЗЧРБ.

Посочените от органа причини за налагане на процесната ПАМ са съществуващи пречки по изпълнение на заповед по чл.44, т.4 от ЗЧРБ, но по аргумент от чл.44, ал.5 от ЗЧРБ за постигане на тази законова цел е допустимо налагане и на по-леки

обезпечителни мерки. В конкретния случай, административният орган не само не е извършил преценка на релевантните обстоятелства - опасност от укриване или осуетяване на връщането, но не е сторил и относимата преценка за пропорционалност на мярката съгласно пар.16 от Преамбюла и чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО.

Индивидуалните обстоятелства относно чужденеца сочат, че за обезпечаване изпълнението на ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ спрямо същия могат да се наложат други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, а именно тези по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, което прави процесната мярка материалнонезаконосъобразна и несъответна с целта на закона в нарушение на чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Административният орган не е съобразил редица индивидуални обстоятелства относно чужденеца – напр. продължителността на престоя на цялото семейство в България и обективният факт, че процесната мярка засяга интересите на уязвима категория лица – четири малолетни деца.

Неоснователни са доводите на ответника за засилена защита на Ш. пространство. Наличието на документи за пътуване и доказаната истинност на документите за самоличност оборват тезата на органа за опит за напускане на страна в нарушение на контрола на границите. Напротив, житейски логични са доводите на жалбоподателя, че същият не би предприел пътуване заедно с четири малолетни деца, ако с това би нарушил закона.

В допълнение следва да се отбележи липсата на доказателства по делото, че хуманитарният статут на чуждия гражданин е отнет с влязъл в сила административен акт, в каквато насока на ответника са дадени указания с разпореждане от 19.11.2024 г. съгласно чл.170, ал.1 от АПК. Изложените в тази връзка мотиви в предложение рег. №8177р-28566 от 01.11.2024 г. са неясни: „документ за пътуване обявен за недействителен от издаващия орган служба инициатор – ДБДС“. Тези мотиви не са съответни на законовите основания за отнемане на хуманитарен статут. От друга страна, в случая е налице и противоречие – органът, който е инициирал отнемането на предоставения хуманитарен статут е от ДАБ, докато като инициатор в справката е отбелязана ДБДС. За да се докаже по категоричен начин наличието на отнет хуманитарен статут, следва да се представи съответното решение на ДАБ със заверка за влизането му в сила, каквото по делото не е представено.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът приема, че оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателят има право на разноски, но същият не претендира такива.

Така мотивиран, Административен съд София град, ---I-во отделение, 69-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. М., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН], гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, Заповед рег. № 8177ПАМ-68 от 01.11.2024 г. на началник ГПУ С. към РДГП Аерогари на ГДГП-МВР, която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: